

DESIRE®

Samantha Hunterová
Její šampion

SAMANTHA HUNTEROVÁ

JEJÍ ŠAMPION

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že i Vy se již připravujete a těšíte na Vánoce. Přemýšlíte, čím udělat svým drahým radost, s kým se v tom předvánočním čase setkat, na jaký hezký koncert si zajít...

Ano, adventní čas a Vánoce v sobě koncentrují spoustu hezkých zážitků, těšení a sdílení. I já jsem se snažil pro Vás vybrat příběhy, které k této krásné atmosféře přispějí. Jistě si najdete chvílku, abyste se někde uvelebila s hrníčkem či sklenkou něčeho dobrého a k tomu si otevřela stránky mých romancí, ve kterých, jak již víte, láska vždy zvítězí.

Přeju Vám krásný, poklidný a radostný advent a ty nejkrásnější Vánoce s těmi, které máte ráda.

S láskou

Váš Harlequin

Samantha Hunterová

JEJÍ ŠAMPION

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Rock Solid

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2015 by Samantha Hunter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Její šampion: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1554-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1555-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1556-8 (PDF)

PROLOG

„Já končit nebudu,“ pronesl Brody nesmlouvavě. „Požádali jste mě, abych o tom přemýšlel, což jsem udělal. Odpověď zní ne.“

Jud Harris, hlavní marketingový vyjednávač se sponzorem, který mu umožnil pět let závodů, se naklonil dopředu.

„Brody, obávám se, že v tomto okamžiku už volit nemůžeš. Po tom fiasku v klubu jsem měl co dělat, abych přesvědčil vedení společnosti, že si tě vůbec mají nechat. Musíš teď spolupracovat a své chování očistit.“

Spolupracovat, jasně. Brody pod deskou stolu zatnul ruce v pěsti, snažil se ovládnout svůj vztek a udržet normální hlas.

„Mám pěkný bankovní účet, Jude. Můžu si financovat vlastní auto i tým.“

Asi by to stálo všechno, co má, ale rok nebo dva by to zvládl – přinejmenším do doby, než by našel dalšího sponzora.

Pokud bys ho našel, ozval se zrádný hlásek kdesi v jeho podvědomí.

„No tak, Brody, jestli s tebou skončíme, bude to vypadat špatně. Menší sponzoři se na tebe taky vykašlou. V minulých letech jsme přečkali mnohé nepříjemnosti, ale teď potřebujeme pár věcí vyžehlit. Žádáme tě o jediné – abys na nějakou dobu stáhl hlavu mezi ramena a neobjevoval se v bulváru.“

Brody spolkl zaklení. Věděl, že Jud má pravdu.

Sponzorství nikdy nebylo jen o penězích. Sponzoři byli vždycky součástí týmové image a tvořili společenství: lidé, kteří buďto pracovali pro sponzora, nebo byli jeho zákazníci, podporovali automaticky celý tým.

„Už jsem ti říkal, proč jsem tam byl –“

„Na tom, co se doopravdy stalo, vůbec nezáleží. Podstatné je jen to, jak se to objevilo ve zprávách.“

Brody se postavil, protože potřeboval získat odstup, než ztratí nervy. Věděl, že všechno, co mu Jud říká, je pravda, a to ho žralo ze všeho nejvíc.

Ocitl se ve špatnou dobu na špatném místě. Pomáhal příteli – ženatému příteli, který mu zavolal z vyhlášeného erotického klubu, že je moc opilý na to, aby řídil. Reportéři, kteří se kolem takových míst houfují a hledají nějaký příběh, tady natrefili na Brodyho, který z klubu vyšel ve tři hodiny ráno.

V médiích ho okamžitě odsoudili a navíc ho přistihli v situaci, kterou nemohl vysvětlit. Alespoň ne veřejně. O to, aby chránil svého přítele, mu ani tolik nešlo, ten tam prostě neměl být. Ale nechtěl, aby jeho tři děti viděly svého otce v takovém stavu, v jakém ho viděl on.

Takže se rozhodl, že bude nejlepší, když si to takzvané *veřejné mínění* bude myslet, co chce.

Image plejboje, která se na něj během let nalepila, mu pomůže – bude to prostě jen další kapitola v divokém příběhu jménem Brody Palmer.

Jud vzal jeho mlčení jako známku možné vstřícnosti, a tak tlačil dál.

„Kromě toho nejde o to, abys vážně skončil, takhle to sehraje jen pro tisk. Obrátí se to ve tvůj prospěch, uvidíš. Tvoji fanoušci tě milují. Budeš jim chybět, budou tě chtít zpět. Až se vrátíš, uděláme z toho pořádnou show. Takhle se to dělalo už dřív – a ve všech sportech.“

„A co bych měl dělat do té doby?“

„Usadíš se. Najdi si třeba nějakou milou dívku a ožeň se, nebo by ses mohl aspoň zasnoubit. Později to můžeš vždycky zrušit. My zatím budeme připravovat

tvůj comeback. Měl by se odehrát v přespříští sezoně. A bude větší, než jaký kdo kdy viděl. Hra se mění, Brody. Lidi jsou teď mnohem víc orientovaní na rodinu. A tvůj životní styl... No, prostě musíme chránit značku. *Naši značku,*“ skončil Jud pevně.

Brody měl pocit, že mu z toho žvanění praskne hlava. Vždycky si dokázal užívat – když sedl do auta, nic jiného ho nezajímalo, ale mimo závody, ve svém životě... to si dělal, co chtěl. Tvořil si vlastní pravidla. Až dosud.

Závodění bylo celý jeho život, řídil auto stejně lehce, jako dýchal. Myšlenka na to, že by tento svět ztratil... Ne, to se nesmí stát.

Pokud se sponzor stáhne, ovlivní to celý tým. Tady, jak Brody dobře věděl, nejde zdaleka jen o něj. Ve hře jsou další lidé. Sice budou schopni získat další práci, ale ne lusknutím prstů. A rozhodně ne všichni.

„Budete vyplácet lidem z týmu platy?“ přerušil ho Brody.

„Jistě. Řekneme, že je to součástí naší dohody, budou placeni celou sezónu, ale nesmí se dozvědět pravdu. Nikdo se ji nesmí dozvědět. Kdyby se tohle provalilo, bylo by to zlé pro všechny. Rozumíš? Naše dohoda by okamžitě přestala platit.“

Brody přikývl.

„Věř mi,“ pokračoval Jud. „Tohle zafunguje. Ale musíš sehrát svou část a doopravdy změnit svoje chování. Před deseti lety sis takové věci mohl dovolit, ale lidi to dnes už nejsou ochotní tolerovat.“

Jo, chápal, o co jde. Bude muset na rok skončit se závoděním a lhát všem okolo. To chápal dokonale. Ale něco tady nesesedělo: vždycky měl určité hranice, které nikdy nepřekročil. Nikdy nespal s vdanou ženou, nikdy neporušil slib a nikdy nelhal. Měl jiné zlozvyky, které z něj učinily hvězdu bulváru, ale tuhle svatou trojici vždycky dodržoval. Až dodneška.

Každá buňka v těle se mu bouřila, ale musel myslet na svůj tým a na svou vlastní budoucnost. Říkal si, že

jde jen o jednu sezónu, a pak se vrátí a bude silnější než dřív.

O to se postará.

„Dobře. Připravte smlouvu.“

Brody vyšel ze dveří ještě dřív, než Jud stačil zareagovat. Když vyšel z kancelářské budovy na Manhattanu, zastavil se na chodníku a cítil se najednou... ztracený. Ponořil se do davu a přemýšlel: co budu ksakru celý rok dělat?

PRVNÍ KAPITOLA

Hannah Morganová seděla sama ve spoře osvětleném baru Atlanta. Vedle levé ruky měla položený netknutý talíř se žebírky, po pravé ruce láhev piva. Před sebou měla otevřený laptop. Ten teď frustrovaně odstrčila a pustila se do žebírek.

Dala výpověď v práci, kde působila jako účetní – před dvěma měsíci jí to připadalo jako správný krok, ale teď o tom začínala mít vážné pochybnosti. Tenkrát ji zase přeskočili při povyšování a ona se konečně zeptala svého šéfa, proč to tak pokaždé dopadne, když firmě dává to nejlepší.

Jsi moc opatrná na to, abys zvládla větší klienty, Hannah, řekl jí šéf. *Ti potřebují někoho, kdo dokáže uvažovat mimo škatulky. Někoho, kdo jim dokáže najít kreativní řešení.*

Moc opatrná?

Nebyla si vědoma toho, že by její schopnost uvažovat věcně, racionálně a zodpovědně byla ve finančním managementu vnímána jako omezující. Po sté prvé si vztekla odfrkla a jedla, jako by se chtěla těm grilovaným žebírkům pomstít za všechnu tu nespravedlnost.

No, však jim ukáže. Dala výpověď – to moc *opatrné* není, co? Ani to, že odletěla na opačnou stranu země a prozkoumávala možnosti začít novou kariéru. Teď se skutečně chovala zcela mimo zavedené *škatulky*.

Tak jsem tady, pomyslela si v duchu a olizovala si kořeněnou omáčku z prstů. Zabrala se do práce na svém

fotografickém blogu *Velká dobrodružství slečny Hannah* a zmeškala oběd. Navíc... její blog zatím nijak dobrodružný nebyl.

Ne že by se nesnažila, ale dobrodružství a riziko, to nikdy nebylo nic pro ni.

Nasupeně si prohlížela těch několik komentářů, které se jí pod blogem objevily.

Hezké.

Pěkné.

A pak tam byl jeden, v němž se jí kdosi ptal, jestli má i nějaké svoje fotky a kdy se přijede podívat do jeho města.

Hm. Tak takový typ dobrodružství nehledala.

Bohužel, i když byla aktivní na sociálních sítích a přidávala příspěvky na svůj blog pravidelně, neměl velkou sledovanost. Musela si neustále opakovat, že je teprve nováček. Bude určitě trvat nějakou dobu, než se zavede a vytvoří si jméno.

Povzdechla si, odsunula od sebe talíř a znovu si přitáhla notebook. Aspoň dokončí úkol pro kurs online psaní. Roky práce v účetnictví snížily její schopnost psát na naprosté komunikační minimum.

Zrovna, když se začala soustředit, posadil se někdo přímo vedle ní.

„Tobě ty žebírka nechutnají?“

Přitažlivý muž se sexy jižanským přízvukem a otevřeným úsměvem se na ni zkoumavě díval pohledem, který ji vyváděl z míry.

„Hm, to ne. Jsou vynikající,“ odpověděla. Pak si všimla, že má na košili logo baru – přímo přes své skvěle vyvinuté prsní svaly.

„No, napadlo mě, že bych se měl zeptat, protože jsi ten talíř odsunula. Chci, aby moji zákazníci byli spokojení, především když jsou tak hezcí jako ty,“ rozesmál ji.

Vypadal skvěle a byl šarmantní. A flirtoval s ní. Najednou ji její blog zase tak moc nezajímal.

„Díky,“ odpověděla a cítila se trapně kvůli tomu, že není ve flirtování zběhlejší.

„Jmenuju se Jarvis,“ řekl a vztáhl k ní ruku. „Pracuješ někde tady? Nebo studuješ na univerzitě?“ Zkoumavě se zadíval na notebook.

Přijala jeho ruku. Měl příjemný stisk, ruku měl teplou a suchou a stiskl ji pevně, ale nedrtil ji. Hannah mu svou dlaň ponechala další dvě vteřiny. Líbil se jí lehký stisk, kterým jejich kontakt ukončil.

„Ani jedno. Jsem fotožurnalistka. Vlastně... chci jí být. Chtěla jsem to studovat, ale nějak k tomu nedošlo. Takže jsem si vzala rok volna, cestuju a objevuju... píšu a fotím na blog. Snažím se zlepšovat, tříbit si pohled... prostě... no, však víš.“ Uvědomila si, že blábolí, a tak raději přestala, aby ze sebe neudělala úplného blázna. Tenhle chlap určitě nemá zájem o její životní příběh, tím si byla dost jistá.

„Takže tudy jen projíždíš?“ zeptal se Jarvis s ještě větším zájmem. Bylo jasné, že nehledá trvalý vztah, což jí nevadilo.

Hannah už chtěla odpovědět, když jedním okem zachytila sportovní komentář na jedné z obrazovek. Okamžitě se přestala zajímat o svého společníka, protože na obrazovce... byl Brody.

I takhle, v televizi, ji tenhle veleúspěšný závodník a šampion dokázal přinutit k tomu, aby zadržela dech. Tedy... bývalý šampion. Připadalo jí, jako by se jí v jednom kuse něčím připomínal. Byl na obalech časopisů, ve zprávách nebo třeba na tričku nějakého jeho fanouška. Další ho měli na nálepce na autech, a to dokonce i přes to, že před půl rokem ukončil kariéru.

Neslyšela, co v televizi povídají, ale obrázek, který byl na monitoru, pocházel z doby před rokem – krátce poté, co se s ním rozešla. V titulku bylo zmíněno pět závodníků, kteří nedávno skončili.

„Ty fandíš závodům?“ zeptal se Jarvis, který se díval, jak si prohlíží Brodyho.

Hannah odtrhla pohled od televize.

„Ne, moc ne. Já... On je... přítel. Ale nějakou dobu jsme se neviděli.“

„Máš zajímavé přátele.“

Kdysi. Kdysi dávno prožila celý měsíc v divoké společnosti Brodyho Palmera a byla to jedna z jejích nejlepších životních zkušeností. Vlastně její jediné skutečné dobrodružství.

Usmála se na Jarvise a snažila se vytěsnit Brodyho z mysli.

Hannah neměla zrovna mnoho zkušeností s balením chlapů po barech – nebo s tím, aby se sbalit nechala. Ale teď si přála to změnit.

Soustředila se na Jarvise. Byl skutečný a zrovna tady, před ní. Nebyl záběrem v televizi ani vzdálenou vzpomínkou. Možná, že přesně tohle potřebuje, aby si vytvořila nové dobrodružné vzpomínky: sexy barmana.

„Chtěla jsem odjet zítra, ale nemám žádné pevné plány,“ řekla a byla pyšná na svou flirtující narážku. Pak si usrkla piva a podívala se na něj přes okraj sklenice.

O patnáct minut později se líbali v jeho kanceláři.

Ukázalo se, že Jarvis ten bar vlastní, což byl skvělý bonus, protože měl vzadu velice příjemnou kancelář s pohodlnou koženou pohovkou a velkým stolem. Hannah měla pocit, že by mohli využít obojí. Zrovna teď ji objímal velkýma rukama a snažil se jí rozepnout podprsenku.

Jarvis postupoval rychle a Hannah ho nechala – snažila si užívat všechno, co jí tenhle sexy chlapík chtěl poskytnout. Nepřála si, aby jí Brodyho tvář a vzpomínky na jeho doteky a polibky zkazily zábavu.

Bylo ale pozdě.

Najednou nedokázala myslet na nic jiného než na něj. Co vlastně dělá od té doby, co skončil? Zvažovala, že by se mu mohla ozvat, ale nepřipadalo jí to příliš moudré.

Když Jarvis svými rty klesal níž a níž, její mysl bloudila.

Možná by Brody docela rád viděl starou kamarádku?

Možná... možná by jí mohl dát nějaký materiál na první skutečně vzrušující příběh do jejího blogu...

A proč ne? Snažila se psát o něčem vzrušujícím – a ta nejvíc vzrušující osoba, kterou kdy poznala, byla odsud vzdálená ani ne osm hodin.

Chtěl by se s ní sejít? Mluvit s ní?

A co když obojí odmítne?

„Hannah?“ prodral se jejími myšlenkami Jarvisův sexy hlas.

Odtáhl se od ní a tázavě se na ni zadíval. Poznal, že je myšlenkami jinde. O krok ustoupila.

„Omlouvám se. Neměla jsem to dělat. Musíme přestat.“

„Cože?“ zeptal se. Zdál se být víc vyvedený z míry než rozzlobený. „Udělal jsem něco –“

„Ne! Přísahám, vážně, jde jen a jen o mě. Jsem příliš rozptýlená. Vůbec to není tvoje vina. Jen... musím prostě už jít.“

Jarvis spustil paže podél těla a ona se mu znovu omluvila. V duchu si už představovala svoje setkání s Brodym. Kdyby si ho mohla párkrát vyfotit pro svůj blog, určitě by jí to pomohlo. Skončil přece, ale k čemu se chystá? To je článek, který by mohla napsat a získat jím tolik cennou pozornost.

Pokud ovšem bude souhlasit, ale proč by vlastně neměl? Rozešli se v dobrém a jsou nadále přátelé, ne? Hannah se rozhodla, že jestli jí to má pomoci, musí do toho jít plnou parou.

Upravila si šaty, prošla kuchyní do baru a přesvědčovala sama sebe, že dělá dobře a že ji Brody určitě zase rád uvidí. Stejně, jako ho ráda uvidí i ona.

Brody sebou trhl. Najednou byl zcela probuzený a rozhlížel se po svém pokoji. Skrze závěsy se sem prodíralo sluneční světlo tak silně, že musel mhouřit oči, když se chtěl podívat na hodinky. Bylo už po deváté. Ani si nevybavoval, kdy šel vlastně spát, ale věděl, že

bylo pozdě. V poslední době dny jen letěly, jeden za druhým. Podíval se na poloprázdnou láhev skotské whisky na stole a na skleničku vedle postele.

To mu připomnělo, že ho včera večer bolelo přímo pekelně rameno – a alkohol byl na to lepší než prášky proti bolesti, které mu předepsal doktor. Aspoň o něco lepší.

Vykloubil si ho, když ho shodil kůň. Naštěstí si při pádu nic nezlomil.

Kdyby řídil závodní auto, tohle by se mu nestalo. Ale samozřejmě, když jel na Zipovi – plnokrevníkovi, kterého adoptoval z útulku, bylo to jako osud.

Jistě, závodění bylo nebezpečné, ale teď to vypadalo, že *poklidný život* by ho mohl rovnou zabít. Brody nebyl zrozen pro poklid.

Pozvolna se vracel do stavu, kdy mohl dělat aspoň nějakou lehčí práci s koňmi a řídit. Několik týdnů byl mimo a měl strach, že se nudou zblázní. Počítal dny a těšil se na chvíli, kdy bude jeho povinný *odchod* u konce.

Pak si uvědomil, co ho vlastně probudilo. Byla to vůně kávy linoucí se zezdola.

Někdo tam je.

Byl včera večer s nějakou ženou? Nemyslel si, že tolik pil, aby si něco takového nepamatoval. Ačkoli mu jeho sponzor kladl na srdce, aby se choval slušně, Brody v tom nebyl moc dobrý. Od doby, kdy skončil se závoděním, měl pár přítelkyň. Aspoň měl co dělat.

Několik měsíců také už renovoval svou starou farmu od půdy po sklep a vzal si z útulku ještě několik dalších koní, ale kromě toho potřeboval i sex. Připadalo mu ale, že si zkrátka domů nemůže přivést jedinou dívku, aby okamžitě nechtěla zůstat nadobro.

Teď už moc ven nechodil. A připadal si jako ve vězení. Přešel k oknu a zasténal, když viděl před vchodem parkovat známé auto.

Musel určitě pít víc než obvykle, když si sem přivedl Jackii. To je ale běs.

„Ahoj fešáku. Máš hlad?“

Jackie stála ve dveřích jeho ložnice, pak k němu přistoupila, objala ho a políbila. Obrátil hlavu a vymanil se z jejího objetí.

„Jackie, co tady děláš?“

Pokrčila rameny. „Byla jsem kousek odsud, tak jsem si řekla, že se stavím a překvapím tě snídaní.“

Brodymu se trochu ulevilo. „Takže ty jsi zrovna přišla?“

„Asi před hodinkou. Koupila jsem muffiny, které máš rád, udělala jsem kávu a můžu umíchat pár vajec, jestli budeš chtít. Myslela jsem ale, že by sis nejdřív mohl trochu udělat chuť...“

Ustoupil – před Jackie vždycky ustupoval. Už několikrát jí to všechno vysvětlil, ale byla umanutější, než čekal. Na střední spolu chodili, ale nedávno se zase dali dohromady – byl to jen impulz. A taky chyba.

Byl vděčný za to, že to nebylo ještě horší. Věděla, kde má náhradní klíč, a očividně se pozvala dál.

Popadl ze židle džínsy a natáhl si je.

„Kvůli mně se oblékat nemusíš.“

Brodyho odpovědí byl jen vyhýbavý pohled. Pak odešel z místnosti. Slyšel hned za sebou klapání jejích vysokých podpatků, a tak šel rovnou ke dveřím.

„Jackie, vážím si toho, že jsi mi udělala snídaní –“

„Tak mi to dokaž,“ řekla a znovu ho objala.

Brody si povzdechl, ustoupil a cítil, že mu dochází trpělivost. Neměl zájem.

„Musíš jít,“ pronesl jasně. „Už jsme o tomhle mluvili.“

Její oči náhle ztwardly jako dva diamanty. Položila si ruce na boky a chystala se mu odpovědět. Náhle ji ale přerušilo zaklepaní. Brody zasténal. Kdo to sem takhle brzy ráno leze? Uchovával si soukromí, ale fanoušci i reportéři vždycky vypátrali jeho adresu. Přestávalo se mu to líbit.

„Počkej chvílku,“ řekl a obrátil se k Jackie zády, aby zjistil, kdo přišel.

Ale když otevřel dveře, zažil skutečný šok při pohledu do modrých očí, které na něj nejistě hleděly.